

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КОЛЕДЖ НАФТОГАЗОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ, ІНЖЕНЕРІЇ ТА
ІНФРАСТРУКТУРИ СЕРВІСУ
ОДЕСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ХАРЧОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ

V НАУКОВО-МЕТОДИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

***«Перспективи розвитку коледжів
та їх роль у здобутті
вищої освіти»***

Збірник тез доповідей
(Частина I)

Підписано до друку 27.03.2018р.
Формат 60х84/16. Ум. друк. арк.4.5.
Наклад 70 прим. Замовлення № 1161.
Надруковано РВЦ «Технолог»

Одеса
2018

СКЛАД ОРГКОМІТЕТУ КОНФЕРЕНЦІЇ

Голова:

Тришин Федір Анатолійович Проректор з науково-педагогічної та навчальної роботи Одеської національної академії харчових технологій, к.т.н., доцент

Заступник голови (координатор):

Глушков Олег Анатолійович В.о. директора коледжу нафтогазових технологій, інженерії та інфраструктури сервісу ОНАХТ, к.т.н.

Члени оргкомітету:

Мураховський Валерій Генріхович Директор навчально-методичного центру забезпечення якості вищої освіти ОНАХТ, к.ф.-м.н., доцент

Єпур Ольга Сергіївна В.о. директора коледжу промислової автоматики та інформаційних технологій ОНАХТ

Коваленко Анатолій Володимирович Директор Одеського технічного коледжу ОНАХТ

Лукіяник Олександр Григорович В.о. директора механіко-технологічного коледжу ОНАХТ

Риженко Людмила Дмитрівна Методист вищої категорії навчально-методичного центру забезпечення якості вищої освіти ОНАХТ

Секретар оргкомітету:

Березовська Людмила Віталіївна Завідуюча відділенням технологіко-економіки коледжу нафтогазових технологій, інженерії та інфраструктури сервісу ОНАХТ

ЗМІСТ

I	СУЧАСНА МОДЕЛЬ КОЛЕДЖУ: ОСВІТНЯ, НАУКОВА, МЕТОДИЧНА ТА ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ	5
	Інноваційна педагогічна діяльність як механізм забезпечення якості вищої освіти	5
	<i>І.В. Черненко, викладач-спеціаліст, КНТІС</i>	
	Сучасна модель коледжу: освітня, наукова, методична та інноваційна діяльність	6
	<i>Ю.В. Деде, викладач-спеціаліст, КНТІС</i>	
	Перспективи розвитку коледжів та їх роль у здобутті вищої освіти	8
	<i>Н.Б. Тирищук, викладач вищої кваліфікаційної категорії, викладач-методист, КПАІТ</i>	
	Впровадження інноваційних технологій навчання — основа підготовки сучасних спеціалістів	10
	<i>Т.Ю. Кирилова, викладач вищої категорії, МТК</i>	
	Перспективи організації та розвитку прикладної науки коледжів у сучасних умовах	12
	<i>В.Л. Бакулевський, викладач вищої категорії, МТК</i>	
	Деякі міркування про сучасну модель підготовки бакалаврів інженерного спрямування	14
	<i>К.В. Резник, к.т.н. доцент ОНАХТ, П.П. Литвиненко, викладач вищої категорії, А.А. Зобов, викладач вищої категорії, МТК</i>	
II	ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКІСНОГО СКЛАДУ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ ТА ПЕДАГОГІЧНИХ КАДРІВ	16
	Забезпечення якісного складу педагогічних та науково-педагогічних кадрів у коледжах	16
	<i>Ю.Ю. Суліма, к.т.н., викладач вищої категорії, ОТК</i>	
	Забезпечення якісного складу науково-педагогічних та педагогічних кадрів	18
	<i>М.М. Іванова, викладач другої категорії, ОТК</i>	
	Забезпечення якісного складу педагогічних кадрів: модель сучасного викладача коледжу	19
	<i>О.В. Волинчук, викладач другої категорії, КНТІС</i>	
	Забезпечення якісних педагогічних та науково-педагогічних кадрів	21
	<i>Д.І. Леонова, к.б.н., викладач-спеціаліст, КНТІС</i>	
	Сучасні системи підвищення кваліфікації викладачів коледжу	23
	<i>О.А. Осіння, викладач першої категорії, КПАІТ</i>	
	Актуальні завдання якісного кадрового забезпечення коледжу	25
	<i>Р.В. Стоянова, викладач вищої категорії, О.П. Ксендзенко, викладач вищої категорії, С.П. Глушук, викладач II к., КПАІТ</i>	

Окрім Фіцули М., питання підготовки науково-педагогічних працівників, підвищення їх кваліфікації та педагогічної майстерності досліджувалося в роботах В.Гриньової, К.Корсака, М.Романенка, В.Семиценка та ін.

Сучасний педагог має спрямовувати свою діяльність на формування наукового мислення, розвиток внутрішньої особистої потреби у постійному саморозвитку, самоосвіті впродовж усього життя. На актуальності даної проблеми наголошується і в останніх документах щодо реформування освітньої галузі, зокрема в Законі України «Про вищу освіту» та Проекті Концепції розвитку освіти України на період 2015 – 2025 років.

Виходячи з опрацьованого матеріалу, для забезпечення якісного складу науково-педагогічних кадрів доцільно вдатися до ряду заходів, зокрема:

- активізувати роботу викладацького складу та підсилити відповідальність науково-педагогічних кадрів за результати своєї навчальної та наукової діяльності, запровадивши рейтингову систему оцінювання діяльності викладачів, та заохочувати кращих за високу якість роботи, враховувати результати при конкурсному обранні викладачів та укладанні контрактів;
- залучати до педагогічної діяльності, у першу чергу, випускників магістратури та аспірантури, а також збільшувати відсоток молодих викладачів, здатних продовжувати навчання та поглиблювати знання, що, у свою чергу, сприятиме підвищенню якості знань студентів, а ревізувати це можна завдяки комплексній системі контролю якості підготовки студентів, що включає незалежний моніторинг їх залишкових знань з фундаментальних, професійно орієнтованих і фахових дисциплін. Якість підготовки фахівців безпосередньо залежить від якості навчальних програм, наукового і методичного забезпечення навчального процесу (навчально-методичні розробки, нові технології навчання тощо);
- важливим мотиваційним моментом у забезпеченні якості кадрів є поступове підвищення зарплат педагогів;
- ще одним фактором підвищення якості й «осучаснення» вищої освіти є забезпечення подальшого розвитку системи підвищення кваліфікації та стажування викладачів, зокрема і за кордоном. Підвищувати кваліфікацію можна і треба й шляхом самоосвіти через опрацювання наукової літератури, підготовку публікацій та виступів на наукових конференціях, розробку методичного забезпечення дисциплін, що викладаються. Але самоосвіта не може замінити спеціально організоване підвищення кваліфікації, обов'язковою складовою якого є поглиблення психолого-педагогічної підготовки, ознайомлення з новими технологіями навчання, оволодіння методами і прийомами професійно-педагогічної діяльності, підвищення рівня комп'ютерної грамотності.

Отже, освіта в Україні, як і за кордоном, перебуває на етапі змін і вдосконалення. Тому й до викладачів вимоги відповідні. Сучасний науково-педагогічний працівник має бути творчим й активним, орієнтуватися у всьому новому і прогресивному. Якщо навчання відбуватиметься як творчий процес, переходитиме у мистецтво, відзначатиметься новаторством, то всі учасники навчальної діяльності тільки виграють. Такий викладач буде

затребуваним у будь-якому навчальному закладі, а студенти у такого викладача матимуть міцні знання.

Шляхи до забезпечення високого рівня педагогічної майстерності накреслені вже давно, головним же серед них залишається власне бажання викладача розвиватися, що добре підкріплюється підвищенням заробітної плати поряд з контролем успішності студентів і їх же оцінкою викладача як майстра своєї справи.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКІСНИХ ПЕДАГОГІЧНИХ ТА НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ КАДРІВ

Д.І. Леонова, к.б.н., викладач-спеціаліст

Коледж нафтогазових технологій, інженерії та інфраструктури сервісу

Є такий вислів: генерали завжди готуються до минулої війни. До педагогів це відноситься ще більше. Тому що на той час, коли діти виростуть, сьогоднішній день буде для них позавчорашнім. Адже, подивіться, наскільки сильно змінює життя наприклад, інтернет? У всіх сенсах, починаючи від можливості віддаленої роботи і спілкування, закінчуючи відсутністю повного контролю. Яка зараз величезна кількість можливостей вдосконалити, отримати і навіть змінити свою професію або освіту, якщо свого часу ви її не отримали. І це сучасна модель, до якої ми будемо рухатися хочемо ми цього чи ні. Ми будемо вчитися не раз і на все життя, а протягом усього життя вчитися і переучуватися багато разів. Це робить вищий науковий заклад (ВНЗ) товаром на ринку професій, і тільки від ВНЗ буде залежати його конкурентоспроможність і попит на надані ВНЗ послуги.

Сучасний світ відрізняється величезною швидкістю змін. Новий час диктує нові вимоги, причому в першу чергу до нас - педагогів! На мій погляд до основних належать по-перше, надання конкретних практичних знань, які можна застосувати на практиці, і по-друге, у зв'язку з тим що необхідно бути конкурентоспроможними, треба надавати сучасні знання, навички та уміння, а це в першу чергу комунікація, кооперація, креативність та критичне мислення. Зараз для того що б чому не будь вчити, мало це просто знати, треба вміти цими знаннями користуватися самим, і тільки особистим прикладом, особистою захопленістю і успішністю в прямому сенсі заражати та заряджати студентів. Знання заради знань в сучасному світі, просто не потрібні більш необхідно та ефективно, орієнтуватися в море інформації, вміти її добувати, вміти структурувати, вміти розрізняти достовірну інформацію і фейк.

Звичайно в умовах таких кризових тенденцій як 1) «старіння» професорсько-викладацького складу, пов'язане з недостатнім притоком молодих кадрів до вищих навчальних закладів та може у майбутньому привести до закриття кафедр і наукових шкіл в українській вищій освіті; 2) недостатній рівень розвитку системи безперервної освіти, підготовки та підвищення

кваліфікації викладацького складу вищих навчальних закладів; 3) низький рівень оплати праці професорсько-викладацького складу, який є причиною поширення роботи за сумісництвом, корупції, участі в тішовій діяльності та інших способів заробітку, що вступають в протиріччя з завданнями по реальному підвищенню ефективності та якості системи освіти в країні; 4) слабкий рівень фінансування науково-дослідної діяльності викладачів, оснащення вузів, що також не сприяє підвищенню якості роботи викладацьких кадрів; 5) загальне падіння престижу професії викладача вищого навчального закладу в суспільстві, пов'язане в тому числі і з девальвацією справжньої цінності диплома про вищу освіту, навчальних ступенів і звань. Девальвація цінності освіти стає однією з причин погіршення підготовленості того, хто навчається контингенту, який прагне не стільки до засвоєння необхідних знань і навичок, скільки до якомога швидшого і легкого отримання диплома про вищу професійну освіту. Вища освіта в силу своєї доступності в сучасному світі перетворилося, по У. Беку, в необхідний для підтримки ілюзії соціального благополуччя засіб проти падіння загального рівня життя.

Масовізація вищої освіти призвела до явної невідповідності кількості випускників вузів і пропонуваного для фахівців з вищою освітою робочих місць за фахом. Оскільки селекція в процесі просування в будь-якій ієрархії продовжує існувати, освіту у відриві від соціального і культурного капіталу не можна розглядати в якості гарантії успішного працевлаштування та забезпечення перспективного майбутнього. В результаті значна частина випускників вищих навчальних закладів працевлаштована на посадах, які потребують вищої та навіть середньої професійної освіти, що також сприяє падінню загального престижу вищої освіти серед української молоді.

Нарешті, важливу роль відіграє і відсутність прямого зв'язку між успіхом у трудовій діяльності та дипломом того чи іншого вищого навчального закладу. Це, в свою чергу, стає каталізатором небезпечних для соціального розвитку тенденцій. Як відзначають Г.К. Гізатова і О.Г. Іванова, сучасне суспільство стикається з руйнуванням очікувань, які молодь пов'язувала з закінченням вищих навчальних закладів, і це розчарування в освіті не тільки не сприяє подальшому самовдосконалення молодих людей, а й вносить в їх життєві стратегії деморалізуючий початок. Життєвий успіх перестає асоціюватися з утворенням, що призводить до втрати цінності навчання як такої.

Проаналізувавши головні проблеми вищої професійної освіти в сучасній Україні, можна зробити висновок, що вони мають місце не тільки через відсутність законодавчого досконалості, а є безпосередніми наслідками застарілого розуміння вищої освіти як такої і неповного уявлення про його ролі, можливості і специфіку. Таким чином забезпечення якісного складу науково-педагогічних і педагогічних кадрів бачиться, в залученні до викладацької роботи людей з реальних секторів економіки, з діючих передових, сучасних виробництв, науково-дослідних колективів, а так само зарубіжних викладачів провідних європейських вузів. Тільки в цьому випадку, переймаючи передовий досвід і тенденції зарубіжної освіти, адаптуючи його до складних економічних

умов України, можна зробити вітчизняну освіту за потрібне, важливим і перспективним як для абітурієнтів так і для викладацького складу

СУЧАСНІ СИСТЕМИ ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЙ ВИКЛАДАЧІВ КОЛЕДЖУ

О.А. Осіння, викладач першої категорії,
Коледж промислової автоматики та інформаційних технологій

З огляду на модернізації системи вищої освіти одним із пріоритетних соціальних та педагогічних напрямків стає вдосконалення професіоналізму педагогічної діяльності викладачів. Модернізація вітчизняної освіти включає в себе впровадження в освітню практику інформаційних технологій і підвищення гуманізації освіти, що в свою чергу вимагає вдосконалення існуючих програм підвищення кваліфікації педагогів. Тому необхідно переглянути систему підвищення кваліфікації з точки зору її педагогічної, методологічної, організаційної та психологічної складових. У сформованій сьогодні ситуації нагальною проблемою є підвищення якості професійної освіти, в якому реалізуються знання, вміння і навички виконання гностичної, проектувальної, комунікативної та інших педагогічних функцій. Останні відображені в професіоналізмі педагогічної діяльності як якісна характеристика викладача коледжу. Професіоналізм викладача коледжу визначається мірою володіння педагогом сучасним змістом і сучасними засобами рішення професійних завдань, які вдосконалюються в системі підвищення кваліфікації.

Суть процесу підвищення кваліфікації педагогів коледжу полягає не тільки в передачі певної інформації слухачам курсів, а й у формуванні у них умінь оперувати предметним змістом знань, проектувати і моделювати свою діяльність. Сучасна система підвищення кваліфікації, будучи мобільною і динамічною, орієнтована на професійно-педагогічну компетентність викладачів. Така система відповідає вимогам конкретних освітніх установ і суспільства в цілому.

Згідно з дослідженнями, підвищення кваліфікації викладачів має ґрунтуватися на низці принципів: динамічності, різнобічності методичного консультування, паритетності і усвідомленої перспективи. Принцип динамічності передбачає можливість зміни і доповнення змісту освітніх програм; принцип різнобічності методичного консультування передбачає високу ступінь зацікавленості слухачів, а також компетентність викладача.

Принцип паритетності заснований на суб'єкт-суб'єктній взаємодії викладачів курсів і їх слухачів, а принцип усвідомленої перспективи вимагає розуміння і усвідомлення системи короткострокових, середньострокових і віддалених перспектив розвитку навчання [1].

Підтримка професійної компетентності на новому етапі розвитку стає все більш складним завданням. Тому підвищення кваліфікації педагогів, здатних до